

HOA SEN TRẮNG

Bình tĩnh dậy, Lưu trông ra chỗ bàn viết, và thấy trong chiếc bình sứ để trên bàn cắm nõn nà một lượm hoa sen trắng thì chàng sửng sốt vô cùng. Chàng bước vội xuống khỏi giường ngủ chạy lại chỗ bình hoa: những cánh hoa còn tươi nguyên, trắng mịn màng và mát rượi; một mùi hương thoang thoảng đưa lên, ngan ngát, say say. Lưu mơ màng nhìn những đóa hoa, rồi nhẹ đưa tay nâng lên một đóa. Thăng Vinh, thằng nhỏ hầu Lưu, đã chạy vào:

- Thưa cậu nước rửa mặt con đã lấy rồi đấy ạ!

Lưu gật đầu, rồi hỏi:

- Ban sáng có ai lại đây không thế, mày?

- Thưa cậu không!

- Thế sao lại có lượm sen trắng cắm trong bình kia được?

- Thưa cậu, thực từ sáng đến giờ không có ai đến cả!

Lưu ra rửa mặt, rồi lại vào phòng, suy nghĩ băng khuâng. Cho hai tay vào hai túi pyjama chàng đi đi lại lại trong phòng, rồi lại đứng tựa bên cửa sổ, nhìn ra hồ Tây. Sáng hôm nay, mặt hồ đầy sương. Những làn sương trắng đục lan trên mặt nước như những dải lụa. Mặt nước lặng, phẳng ngát. ánh mặt trời mới mọc nhuộm đỏ hồng cả một khoảng chân trời xa rộng, đỏ hồng cả mặt nước mênh mông, và làm cho cảnh tượng hiện lên như một cảnh mơ hồ hư ảo.

Tâm hồn Lưu nhè nhẹ rung lên.

Chàng nghĩ đến cái hiện tượng kỳ kỳ sáng hôm qua.

Làm sao mà hôm qua Lưu lại còn gặp Liên được!

Hay là Liên còn sống? Hay là Liên chỉ trốn chàng mà đi lấy chồng? Và Liên vẫn còn lẩn khuất ở Hà Nội này? Chứ không thì làm sao hôm qua Lưu lại gặp Liên như thế được?

Nhưng mà không! Liên quả thực đã chết. Người tình nhân của Lưu ấy chả đã nhắm mắt ở trong tay Lưu là gì? Nàng đã chết vì một bệnh tâm, chết đột nhiên trong giữa lúc hai người đương yêu nhau đến tuyệt độ. Cho nên cái chết ấy đã làm cho Lưu đau đớn cũng đến tuyệt độ. Chàng đã khóc không biết bao nhiêu là nước mắt - khóc suốt trong mấy tháng trời. Rồi đến khi chàng không khóc nữa, cái đau đớn thống thiết lại biến thành một cái nhớ tê tái. Chàng nhớ Liên đã ba năm nay rồi - và có lẽ chàng sẽ còn nhớ cho đến suốt đời? - Nhớ suốt đời cái con mắt buồn lạnh với những lông mi dài đen, cái mặt hơi xanh, và cái thân hình gầy yếu như một cây sậy, lúc nào cũng mặc áo lụa... Không, tất cả những cái ấy thực đã mất rồi, Liên thực không còn nữa! Thế nhưng làm sao mà lại, hôm qua!...

Hôm qua, buổi sáng, trời cũng đầy sương. Lưu đương đứng tựa cửa sổ trông ra hồ, thì tự nhiên có bóng một người con gái áo lụa trắng, bơi một chiếc périssoire đi ở trong sương và đi như một hơi gió. Lưu ngạc nhiên đăm đăm nhìn con thuyền thì bỗng Lưu nhận ra là Liên. Lưu hoảng hốt ra lấy thuyền - nhà Lưu vẫn có một chiếc thuyền buộc ở bên nhà - bơi đuổi theo Liên. Nhưng mà làm sao Liên bơi nhanh quá. Lưu đuổi không thể nào kịp được. Và hai chiếc thuyền đi rất nhanh, đều đi trong sương mù tịch mịch, mặt nước như không động, và tiếng mái chèo cũng như không có nữa. Một lúc Lưu bỗng nghe thấy tiếng nói láo xáo và quen quen; thì tự nhiên Liên đâu mất, rồi sương mù chung quanh cũng mất. ánh nắng tràn đầy cả mặt hồ. Mấy người đánh cá đang đánh ở trên hồ gọi nhau ời ời, vang vọng...

Buồn bã và mệt nhọc, Lưu bơi trở lại nhà. Cái nhớ nhung trong lòng bấy lâu nay lại tăng mạnh lên nữa. Từ tha thiết nó trở nên đau đớn.

Rồi cả ngày, Lưu thành ra thờ thần. Rồi tối đến, Lưu bỗng lại thấy Liên. Liên đến với Lưu tươi đẹp như một bông sen vừa nở. Nàng ôm đến cho Lưu một ôm to sen trắng. Nàng bảo Lưu:

- Anh có biết không anh? Bây giờ em là bà Chúa của hồ Tây rồi! Ngọc Hoàng thương tình em đẹp mà bạc mệnh nên phong cho em đất Tây hồ. Tất cả sen trắng mà ngày xưa chúng ta thường ao ước, bây giờ là của em! Hôm nay em đem đến những bông đẹp nhất của hồ em đây, anh ạ!

Lưu ngơ ngác nhìn Liên ra vẻ không hiểu, thì Liên chỉ cười, rồi nàng đem lượm sen lại chỗ bàn viết cắm vào bình hoa cho Lưu. Vừa lúc ấy thì Lưu bừng tỉnh dậy. Chàng nhìn ngay ra phía bàn viết và còn thấy nổi nà một lượm hoa sen trắng cắm ở trong bình. ..

Lưu bỏ cửa sổ, trở vào phòng.

Gian phòng bấy giờ trở nên sực mùi hương sen ngát.

Lưu lại cho hai tay vào hai túi pyjama đi đi lại lại.

Mùi hương vẫn ngát say.

Lưu gọi thằng Vinh để hỏi lại nó một lần nữa:

- Vinh, mày chắc chắn là sáng hôm nay không có ai vào phòng tao chứ?

- Thưa cậu con chắc chắn.

- Hay là ông Nguyễn và ông Đàm lên chơi?

- Thưa cậu không!

- ừ mà hai thằng Nguyễn và Đàm có lên, thì chúng nó chỉ lên lấy sen về, chứ bao giờ chúng nó lại đem sen lên cho mình được!

Lưu nói một mình. Một tia nắng đỏ rọi vào phòng. Kim chiếc đồng hồ báo thức trên bàn viết chỉ tám giờ. Lưu mặc quần áo để xuống phố. Hôm nay chàng có một việc phải xuống phố. Trước khi đi Lưu dặn kỹ thằng Vinh:

- Tao đi đến chiều mới về. Buồng tao không được mở cho ai vào cả. Ai cũng vậy, nghe không! Mà mày cũng không được vào. Tất cả trong buồng phải giữ cho nguyên vẹn!

Ngày hôm ấy là một ngày nắng to và đẹp. Chiều Lưu về, mở buồng ra thì hương sen càng sực nức đầy buồng, Lưu ngồi trong buồng cho đến khuya mà hương sen cũng vẫn còn. Đêm hôm ấy, Liên lại đến với Lưu. Liên lại đem lại cho Lưu một lượm sen trắng. Liên lại bình hoa vớt những bông hoa cũ đi, và thay những bông hoa mới vào cho Lưu. Hai người nói chuyện với nhau những nỗi nhớ nhung trong những ngày xa cách - kể cho nhau nghe những kỷ niệm yêu đương ngày xưa... Lúc Lưu tỉnh dậy, thì một lượm sen mới lại nổi nà tươi đẹp ở trong bình rồi.

Nhưng qua sang sáng hôm nay, chàng thấy một niềm sung sướng bàng hoàng, không hiểu từ đâu lại, tràn ngập cả lòng chàng. Chàng không còn cái ngơ ngác lạ lùng của sáng hôm qua nữa. Cái hiện tượng kỳ dị trở nên cho chàng như một sự dĩ nhiên, một sự rất thường... Chàng trở dậy châm một điếu thuốc lá thơm hút, ngồi thở khói nhìn lên trần nhà. Những bóng lá sen ở dưới hồ, mà nước hồ rọi nắng phản chiếu lên trần, trông đẹp như gấm. Tâm hồn Lưu vui như một lời chim hót. Chàng gọi thằng Vinh vào và dặn nó:

- Nếu ai có đến hỏi, thì bảo tao đi vắng!

Chàng không tiếp ai, và cả ngày hôm ấy chàng ở trong phòng, chàng thấy lòng vui suốt ngày. Tối đến, trước khi đi ngủ, Lưu có cảm giác như Liên, tối hôm nay sẽ lại đến trong giấc mộng với chàng. Chàng như

đợi chờ sự đến ấy. Và tối hôm ấy Liên lại đến là lần thứ ba. Hôm nay, Liên ở lâu hơn hai hôm trước, và lại ngồi sát bên giường Lưu. Những chuyện nhớ nhung và những mộng yêu đương đã nói hết rồi. Hôm nay là những lời yêu đương mới, nồng nàn và không hết.

Sáng ngày ra, - sáng ngày thứ tư kể từ hôm chàng "gặp" Liên - Lưu lại thấy lòng tràn đầy sung sướng, vui như một lời chim. Lưu lại dặn thằng nhỏ từ chối hết mọi người đến thăm để chàng được yên tĩnh ở trong buồng riêng tưởng nhớ đến giấc mộng đêm qua. Tối đến, chàng lại như chờ Liên đến - Liên lại đến, sáng hôm sau, sen lại đã thay hoa mới trong bình.

Cứ như thế, trong suốt ba tháng hè, Lưu từ chối hết mọi người bạn, và giam mình vào trong nhà để sống ... với một người con gái đã chết, một cuộc đời ly kỳ như một chuyện hồ tinh. Sen trắng trong hồ cứ tàn dần. Những ngày hè nóng bức hết dần đi. Những ngày nắng thừa dần đi. Chen vào, thỉnh thoảng lại có những ngày mưa dầm suốt cả ngày và lân sang cả đêm. Cũng có khi mưa suốt hai, ba ngày đêm liền không ngớt.

Một hôm những lá sấu ở trong vườn sau nhà Lưu rụng trút xuống từng đám một. Từng nắm lá bay tạt cả vào phòng Lưu. Lưu để ý nhìn ra thì trời đã xám đầy mây, và gió lại từng cơn lạnh lạnh. Trời đã sang thu. Lưu nhìn ngay đến chỗ bình hoa sen. Chàng lo lắng không biết mùa sen hết thì Liên có còn lại nữa không. Mà cả chàng nữa hết hè rồi, thì chàng cũng sắp phải về dưới phố để nghĩ đến công việc, chứ còn nghỉ hè đâu được mãi. Lưu buồn bã nhìn xuống hồ. Hồ như một cảnh vườn xơ xác. Sen đã rải gần hết lá. Hoa, lác đác chỉ còn đây đó một vài đóa trên mặt nước thêm mông mênh.

Tối hôm ấy đến với Lưu, Liên cũng buồn ỉu rĩ. Liên như cũng cùng một tâm sự với Lưu. Lưu còn nhận ra một điều này: là hôm nay, nàng không có sen mang đến. Lưu trông cánh tay nàng. Nàng hiểu ý Lưu, bảo chàng:

- Em sắp phải xa anh!

Nàng nhìn Lưu rất âu yếm và tiếp:

- Em sắp không làm bà chúa hoa sen nữa. Ngọc Hoàng thay cho em làm chúa hoa Quỳnh. Ngày mai thì em phải rời hồ Tây để đến đồng Quỳnh hoa xa lắm. Em không còn đến đây với anh được nữa.

Lưu nắm lấy tay nàng. Liên để yên rồi tiếp:

- Mà anh, hết hè rồi thì anh cũng còn ở gì đây nữa! Thôi chúng ta thế là ly biệt, vĩnh biệt. Sao anh buồn thế anh? Đứng dậy đi đến chỗ này với em...

Liên kéo tay Lưu dậy. Lưu đứng dậy yên lặng theo nàng. Hai người ra khỏi nhà, Lưu làm sao nhẹ nhàng như có một hơi gió thổi đi. Lưu thấy mình đi ra một con đường hai bên toàn hồ sen mênh mông. Những lá sen xanh biêng biếc mà lại trong như ngọc thạch. Nước hồ thì trong như thủy soạn. Đi vòng vèo hết ba đường hồ sen thì đến một chiếc cầu con. Cầu bắc bằng hoa sen trắng. Cầu dắt đến một lâu đài.

Lâu đài cũng làm toàn bằng hoa sen cả. Tường bằng sen trắng, ngói và gạch lát bằng sen hồng. Lâu đài trông trắng lẹ như một cung điện. Vào đến trong nhà thì bàn ghế trưng bày toàn bằng những cây sen tết lại, tường treo những tranh hoa sen và bài thơ hái sen của Lý Thái Bạch ngày xưa. Lưu đã hiểu đây hẳn là cung điện của Liên, của bà Chúa hoa sen.

Liên dắt Lưu đi xem khắp cả tòa nhà lộng lẫy ấy, khắp các khu vườn bao la, trông toàn những cây lạ, khắp gian phòng, bày toàn những bảo vật. Đến gian phòng riêng của Liên, thì là một gian phòng hồng hồng và nức hương hoa sen trắng. Lưu bỗng thấy rạo rực lòng lên. Chàng nắm chặt lấy tay Liên. Liên như hiểu ý chàng, nàng vội giật tay ra chạy đi. Lưu đuổi theo, Liên chạy lên trên giường của nàng gục đầu vào những cánh sen trắng. Say sưa, Lưu cũng chạy lên và ôm tất cả thân nàng vào lòng.

*

* *

Đến lúc Lưu tỉnh dậy, thì tỉnh dậy ở trên giường chàng.

Nhìn đến bình hoa mọi ngày, chàng không thấy có lợm sen trắng mọi khi nữa.

Và tâm hồn Lưu - lạ lùng - sáng hôm nay cũng không náo nức như mọi ngày nữa. Chàng bình thần nghĩ đến việc dọn về phố để bắt đầu vào những công việc. Chàng có cái cảm giác rằng từ giờ có lẽ chàng sẽ không còn nhớ Liên nữa. Cái "duyên kiếp" của chàng với Liên đến đây, có lẽ là xong - Chàng hơi buồn. Cái buồn của người vừa hết một cái khổ quý báu. Trong khi thằng Vinh thu dọn những giấy má, và các đồ vật trong phòng vào trong chiếc hòm để lát nữa đưa lên xe, thì Lưu ra đứng tựa cửa sổ để nhìn một lần cuối cùng ra hồ Tây. Gió đầu thu thổi lồng lộng. Sóng hồ trập trùng. Hồ buồn mênh mông.

Lưu chợt nhận ra một điều là hôm nay hồ cũng vừa vụn hết không còn một đóa sen nào.

1938

Rút từ tập truyện ngắn

Thềm nhà cũ, 1941